

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/8/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413010205
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4413010205.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a sudcov JUDr. Jána Vanka a JUDr. Ľubici Medveckej, PhD., v trestnej veci proti obžalovanému Y. Y. , pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného Y. Y. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 13.12.2013, sp. zn. 1T/64/2013, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19.02.2014, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného Y. Y. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Nové zámky (ďalej len súd I. stupňa) uznal obžalovaného Y. Y. (ďalej len obžalovaný) vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona, ktorý spáchal na tom skutkovom základe, že :
hoci mu z ustanovenia § 62 Zákona o rodine číslo 36/2005 Z.z. vyplýva povinnosť vyživovať svoje maloleté deti, F. X. Y., narodeného XX.XX.XXXX a R. Y., narodenú XX.XX.XXXX a podľa rozsudku okresného súdu Levice, spisovej značky 6C 149/2006-30 zo dňa 09.10.2006 je povinný prispievať na každé dieťa mesačne sumou 66,39€ vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky X. Y., bytom P. číslo XXX, okres O. K., vyživovaciu povinnosť si neplní, pretože nebol v pracovnom pomere a nebol vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Levice, zdržiava sa v mieste prechodného bydliska, čím za obdobie od 01.10.2011 do 18.08.2013, teda do obdobia pokiaľ nebol vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie na Úrade práce sociálnych vecí a rodiny, a od doby uzatvorenia dohody o vykonaní práce, teda od 04.11.2013 do 13.12.2013, vznikol na výživnom dlh v sume 3.113,12€, napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Levice, spisovej značky 4T/4/2010-112 zo dňa 20.09.2010 bol uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona a odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov, výkon ktorého súd podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 49 písmeno a/ Trestného zákona podmienene odložil a určil skúšobnú dobu 3 roky a 6 mesiacov, a zároveň je povinný uhradiť dlžné výživné počas skúšobnej doby.

Súd I. stupňa mu za to podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, nezistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona a nezistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 8 Trestného zákona uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Uvedený rozsudok, ihneď po jeho vyhlásení, odvolaním napadol obžalovaný, ktoré do termínu konania verejného zasadnutia písomne nezdôvodnil.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný zotrval na podanom odvolaní. Uviedol, že dňa 20.12.2013 ukončil pracovný pomer v Čechách tým spôsobom, že koordinátor, ktorý mu sprostredkoval

prácu povedal, že už tam nemusí chodiť. Peniaze doposiaľ nedostal. Prácu si hľadal, ale žiadnu nenašiel. Odvolanie podal preto, lebo chcel získať čas, aby zabezpečil peniaze. Uviedol, že čiastočne býva u matky a čiastočne u kamaráta, v podstate je bezdomovcom. Má 4 vyživovacie povinnosti. Chcel by dostať alternatívny trest a toto si odpracovať. Od vyhlásenia rozsudku do konania verejného zasadnutia na výživnom nezaplatil nič. Žije z toho, čo chodí vypomáhať kamarátom za pár eur, aby si mohol kúpiť jesť. Uviedol, že by to chcel napraviť a že je mu to ľúto.

X. Y. - matka detí na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedla, že obžalovaný jej do dnešného dňa neuhradil na výživnom nič. Zároveň uviedla, že deti núdzou netrpia.

Krajská prokurátorka na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu považovala odvolanie obžalovaného za nedôvodné. Uviedla, že obžalovaný mal dostatok času a priestor na to, aby dlžné výživné uhradil. Navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným, preskúmal podľa § 317 ods.1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, rešpektujúc zásadu „reformatio in peius“ zákaz zmeny k horšiemu (pretože odvolanie v neprospech obžalovaného nepodal prokurátor) a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Súd I. stupňa na základe zákonného a úplného dokazovania náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku sú v súlade s vykonanými dôkazmi, ktorými bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil konania opísaného vo výroku o vine odvolaním napadnutého rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanoveniami § 168 ods. 1 Trestného poriadku, súd I. stupňa v dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými aj odvolací súd súhlasí, pretože pri tomto hodnotení postupoval v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, preto na ne v podrobnostiach len poukazuje.

Vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná listinnými dôkazmi, výpoveďou svedkyne - matky maloletých detí, ako aj samotného obžalovaného, ktorý spáchanie skutku nepopieral, pričom apeloval na to, že zaostané výživné zaplatí v dodatočných lehotách, avšak toto neuhradil ani čiastočne. Odvolací súd po preskúmaní spisu zistil, že obžalovaný si neplnil vyživovaciu povinnosť na svoje dve maloleté deti za obdobie od 01.10.2011 do 18.08.2013 a za obdobie od 04.11.2013 do 13.12.2013, pričom za toto obdobie mu vznikol dlh na výživnom vo výške 3.113,12 Eur.

Odvolací súd konštatuje, že obžalovaný bol v zmysle § 86 písm. a/ Trestného zákona poučený o zániku trestnosti trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207, ak tento trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel dodatočne splnil skôr, ako sa súd odobral na záverečnú poradu, pričom dlh na výživnom ku dňu verejného zasadnutia na Krajskom súde v Nitre predstavoval sumu 3.511,46 Eur. Obžalovaný však ani do dňa konania tohto verejného zasadnutia neuhradil výživné, čo zároveň potvrdila aj matka maloletých detí, pričom aj na verejnom zasadnutí dôvodil tým, že je nezamestnaný, hľadá si prácu a predošlý zamestnávateľ mu neuhradil mzdu za vykonanú prácu.

Odvolačný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na výpoveď obžalovaného, z ktorej vyplýva, že obžalovaný len naťahuje čas s cieľom „získať“ peniaze na zaplatenie dlžného výživného, avšak uvedené je len v teoretickej rovine, pretože odvolací súd zhodne ako súd I. stupňa nemal za preukázané, že by sa obžalovaný aj reálne snažil zamestnať, aby mohol pravidelne prispievať na výživu svojim dvom maloletým deťom. Zároveň je potrebné uviesť, že dlh na výživnom sa i naďalej zvyšuje a záujem obžalovaného ho aspoň znížiť resp. splácať po častiach, je úplne vzhľadom na jeho postoj k plateniu výživného, málo reálny.

Súd I. stupňa správne upravil skutok tak, ako to mal preukázané na základe vykonaného dokazovania (poukazujúc na dobu počas ktorej bol obžalovaný evidovaný ako uchádzač o zamestnanie a dobu počas ktorej bol zamestnaný v ČR). Pokiaľ obžalovaný na svoju obranu uvádzal, že matke maloletých detí uhradil aspoň časť zaostalého výživného, je potrebné uviesť, že síce uhradil nejakú sumu, avšak táto bola úhradou za zaostalé výživné za predchádzajúce obdobie, za ktoré bol už uznaný vinným a počas skúšobnej doby mu bola daná povinnosť uhradiť toto výživné. Je potrebné uviesť, že obžalovanému je neustále dávaná možnosť vyvinieť sa z konania kladeného mu za vinu tým, že mu bola dávaná dostatočne dlhá doba na uhradenie dlžného výživného. Obžalovaný však danú možnosť nevyužil.

Po vykonanom dokazovaní súd I. stupňa správne právne kvalifikoval konanie obžalovaného ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona, pretože najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený.

Ohľadom osoby obžalovaného bolo zistené, že je opätovne nezamestnaný, z miesta bydliska nie je bližšie hodnotený, zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny vyplynulo, že sa nachádza v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 19.08.2013. Obžalovaný nepoberal a ani nepoberá dávku v hmotnej núdzi. Obžalovaný bol od 01.01.2010 jedenkrát priestupkovo riešený pre spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu za skutok zo dňa 08.06.2010, avšak uvedený priestupok bol vybavený tak, že Obvodný úrad Levice ho odložil. Ako vyplýva z registra trestov v minulosti bol už dvakrát súdne trestaný za totožnú trestnú činnosť ako aj v prejednávanom prípade, teda za zanedbanie povinnej výživy. Okresným súdom Levice bol trestným rozkazom sp. zn. 3T/194/08 zo dňa 14.11.2008 odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 1 roka, ktorý mu bol podmiennečne odložený a zároveň mu bola určená skúšobná doba s probačným dohľadom v trvaní 3 rokov do 10.12.2011, pričom mu bol predĺžený probačný dohľad a uloženie ďalších obmedzení od 29.05.2012 do 10.12.2012. Okresným súdom Levice bol rozsudkom sp. zn. 4T/4/10 zo dňa 20.09.2010 odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 1 roka a 3 mesiacov, ktorý mu bol podmiennečne odložený a zároveň mu bola určená skúšobná doba s probačným dohľadom v trvaní 3 rokov a 6 mesiacov do 20.03.2014.

Súd I. stupňa pri rozhodovaní o treste vychádzal z ustanovení § 34 ods. 2 Trestného zákona a prihliadal na určenie pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností na strane páchatel'a a miery ich závažnosti (§ 38 ods. 2 Trestného zákona). Pri osobe obžalovaného súd I. stupňa nezistil existenciu priťažujúcich okolností uvedených v ustanovení § 37 Trestného zákona, a taktiež nezistil ani existenciu poľahčujúcich okolností uvedených v ustanovení § 36 Trestného zákona. Súd I. stupňa preto následne správne ukladal trest iba v zákonnej trestnej sadzbe (1 rok až 5 rokov). Súd I. stupňa tak vzhľadom na vyššie uvedené uložil obžalovanému trest odňatia slobody v medziach tejto trestnej sadzby vo výmere 18 mesiacov, ktorý aj odvolací súd považoval za správny a zákonný.

Iný druh trestu ako nepodmienečný trest odňatia slobody u obžalovaného neprichádzal do úvahy vzhľadom na jeho osobu, charakter a spôsob spáchania trestnej činnosti, ako aj s poukazom na skutočnosť, že obžalovaný už bol odsúdený na trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom, ktorý trest nemal na neho dostatočný prevýchovný vplyv a preto iný trest, ako trest nepodmienečný, nie je na prevýchovu obžalovaného postačujúci.

Keďže neboli zistené žiadne dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, odvolací súd odvolanie obžalovaného, ako nedôvodné, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.